

3.FEJEZET

ÉLTETŐ ÁTÉLÉSEK

Feladtam a rózsadombi albérletemet, és tanyára mentem lakni. Egyáltalán nem szerettem a tanyasi körülményeket, de pillanatnyi szenvedésnek fogtam fel. Az Úr öröme a testvérekkel való közösségben kárpótolt mindenért.

Így hát a szürke piacot is abbahagytam, és havi húszezer helyett megelégedtem a kétezer forintos ösztöndíjjal, sőt ennek is eladkoztam nagy részét. Volt úgy is, hogy havi kétszáz forintból éltem.

Azon a nyáron Moszkvába hívott engem egy diplomata kollégám az 1980-as olimpiára. a testvérek viszont kértek, hogy Romániába menjek velük missziózni, és én ez utóbbi mellett döntöttem. Amikor leszálltunk Aradon a vonatról, igazán akkor mértem fel ennek a következményét. Egy mozgó, fekete felhőt láttam hirtelen a földről felszállani, ami legyek sokasága volt...

Azt a benyomást is sokként éltem meg, ami Budapesten ért megérkezésemkor, de amit akkor tapasztalhattam, az minden addigi képzeletemet felülmúlta. Megvetés és undor kerített hatalmába. Az ott élő emberek felé is viszolygást éreztem. A tíz nap ott végtelennek tűnt, amit ki kell majd bírnom. Még a levegő is tele volt félelemmel és elnyomással. A rózsza leveléből főzött italok és hús nélküli száraz ételek, még inkább elkedvetlenítettek. Hálát adtam Istennek. hogy nem ott kell élnem.

Éjszaka libatollal töltött párnákat és paplanokat használtunk, amiről majd kiderült, hogy allergiát okoznak; kínlódtam, nagyon messze került tőlem Budapest... Emlékszem arra, hogy két lány vezetett az első missziós összejövetelre, mert járni sem volt erőm. Amikor előtámolyogtam a szószékhez, egy testvér glóriát látott a fejem körül. Én alig vártam, hogy bármi módon vége szakadjon a szenvedésemnek. Nem romantikus élmény lett az első missziós utam, hanem a rémálom kategóriáját öltötte magára: idegen országban, idegen emberek között súlyos betegen feküdtem orvosi ellátás nélkül, mert az ottani törvények szerint szállodában kellett volna laknom. Ezért nem mertek ügyeletet hívni, miközben én egyre rosszabbul lettem. Már-már feküdnöm sem lehetett a fulladás veszélye miatt. Kerestem a megfelelő ígét, hogy megkapaszzkodhassak: "Minthogy azért Krisztus testileg szenvedett, fegyverkezzetek fel ti is azzal a gondolattal, hogy aki testileg szenved, megszűnik a bűntől. Hogy többé ne embereknek kívánságai, hanem Isten akarata szerint éljétek a testben hátralévő időt." Arra a következtetésre jutottam, hogy megvallatlan bűnök kínoznak. Ezért egyik reggeli imaalkalmon, nyilvánosan kezdtem megvallani azokat. Főleg a gyermekek előtt szégyelltem bevallani azt a büszkeséget és megvetést, amit a romániai testvérek felé éreztem... Mert ők szegénységük ellenére igyekeztek nekem a legjobbat adni: közülük többen, először láttak életükben fekete bőrű embert, mégis le tudtak mondani a havi egyszeri vaj, és sajt adagjukról és a ritkán kapható húsról, hogy engem vendégül láthassanak. Ez a nagyfokú áldozatkészség bennem csak megbotránkozást váltott ki mégis... miközben közülük többen kölcsön kértek a szomszédtól, hogy nekem szolgálhassanak, én udvarias mosollyal lepleztem érzéseimet...

Amikor ezeket a gondolatokat feltártam előttük, azt hittem belehalok, de mindenképpen el akartam kerülni az ítéletet. Egyre több bűn jött elő, és önmagam kárhoztatásába keveredtem, ami nem hozott tartós békességet, és várt gyógyulásom is elmaradt. Az ötödik éjszakán taxival vittek el a kórházba és titokban vizsgáltattak meg, annyira rosszul lettem. Az orvos azt javasolta, hogy sürgősen

vigyenek vissza Magyarországra, mert mindkét tüdőm begyulladt az allergiától, és nagyon súlyos az állapotom.(Esténként jó meleg dunnával takartak be és nagy tollpárnát tettek a fejem alá a testvérek.) Miután kifizették az illegális kezelést, gyorsan felszálltunk a vonatra. Magyarországon hat hétig ápoltak,míg végre normálisan tudtam levegőt venni. Ezalatt részletesen feltérképeztem bűneimet, és azok gyökereit. János levelében találtam meg azokat:”Ne szeressétek a világot, sem azokat, akik a világban vannak. Mert mindaz, ami a világban van a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérkedése nem az Atyától van, hanem a világból; és a világ elmúlik, annak kívánsága is, de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.”Utálatos lettem előttem egoizmusom, a származásommal és képzettségemmel való kérkedésem. Megundorodtam képmutatásomtól, vallásosságomtól és tisztátalan gondolataimtól. Könnyhullatások közepette vallottam meg ezeket.

Végre átélhettem azt az örömet, amit Dávid király a zsoltárokból:”Boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít, és lelkében csalárdság nincsen. Míg elhallgatám, megavultak csontjaim a napestig való jajgatás miatt. Míg éjjel-nappal rám nehezedék kezed, életerőm ellankadt, mintegy a nyár hevében. Vétkemet bevallám neked, bűnömöt el nem fedeztem. Azt mondtam: Bevallom hamisságomat az Úrnak-és te elvetted rólam bűneimnek terhét. Azért hozzád fohászkodjék minden kegyes, alkalmas időben. Bár a nagy vizek áradnának, nem juthatnak el őhöz. Te vagy oltalmam, te mentesz meg a veszedelemtől; végy körül engem a szabadulás örömeivel.”

Úgy gondoltam, hogy ilyen átélések után küszöbön van a gyógyulásom. Egyelőre viszont megváltam a bűneimtől és tiszta lelkiismeretet nyertem. Rendeztem régi csalásokat, hazugságokat, és közben kezdtem közelebb kerülni a testem felépüléséhez is. Most jöttem rá, hogy ártatlannak gondolt füllentések, a szellemvilágban nagy jelentőséggel bírhatnak. Minden egyes kitárulkozással gyengült a hamisság ereje fölöttem, és egyre szabadabb lettem. Mi következhetne még ezután?

Mert kivonultam énem labirintusaiból, melyek a világ szelleméhez kötöttek. Új korszak jött el.